

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Csanády Pál Ferenc ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Lendvai és Szörényi Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r.** és a **II.r. alperes** ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. június 19. napján kelt 6.G.41.628/2017/14. számú ítélete ellen a felperes által 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az I.r. és II.r. alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 38.100 (Harmincnegyzezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint 2007. május 10-én a II. rendű alperes jogelődje mint bank, hitelező, zálogjogosult, a felperes mint adós, zálogjogosult közjegyző előtt önálló zálogjoggal biztosított kölcsönszerződés deviza alapú kölcsönhöz elnevezéssel (60860109) kötöttek megállapodást, melynek keretében a hitelező 5.075.000,- Ft-nak megfelelő deviza összeget folyósított önálló zálogjog fedezete mellett az adósnak. Ugyanezen okiratba foglaltan önálló zálogjogot alapító szerződést is kötöttek e kölcsönszerződésre tekintettel, és hitel keretszerződés kötéséről is megállapodtak.

2009. november 27-én a II. rendű alperesi jogelőd mint bank, hitelező, zálogjogosult, a felperes mint adós, zálogkötelezett közjegyző előtt önálló zálogjoggal biztosított deviza hitelkiváltású célú kölcsönszerződést (61712456) kötöttek, melynek keretében a hitelező 2.300.000,-Ft-nak megfelelő deviza összegű kölcsönt nyújtott a 61041336 ügyletszámú deviza kölcsön kiváltására az adósnak. Ugyanezen okiratba foglaltan önálló zálogjogot alapító szerződést is kötöttek e kölcsönszerződésre tekintettel, továbbá hitel keretszerződés kötésében is megállapodtak.

A 2007. május 10-i és a 2009. november 27-i keltezésű szerződések 4.10. pontja egyaránt úgy rendelkezik, hogy a kölcsön- és járulékaik mindenkori összegének megállapítása, illetve a kölcsön folyósításának időpontja és a szerződés alapján fennálló tartozás mindenkori összegének igazolása szempontjából a bank üzleti könyvei és nyilvántartásai az irányadóak, az azokban foglaltakat kell mértékadónak és hitelesnek tekinteni. Ennek megfelelően a szerződő felek a mindenkori fennálló kölcsön- és járulék tartozás mértékének megállapítása tekintetében alávetik magukat a hitelező nyilvántartásai és üzleti könyvei tartalmának, azt magukra nézve kötelezőnek fogadják el.

A felperes végleges keresetében kérte a két kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítását annak 4.10. pontja tisztességtelenségére tekintettel a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése, a 18/1999. számú Kormányrendelet 1.b., j. pontja és 2.d. pontja alapján. Álláspontja szerint a támadott pont megfordítja a bizonyítási terhet, kizárólag az alperes nyilvántartását tekinti hitelesnek a felperesi tartozás meghatározásakor, ezért feljogosítja alperest, hogy a felperes teljesítésének szerződésszerűségét saját nyilvántartása alapján állapítsa meg, sérti a banktitokra vonatkozó rendelkezéseket, ezért jogszabályba ütközik és így is semmis, továbbá a kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

Az I. rendű alperes a perbeli legitimációja megszűnésére tekintettel kérte a vele szembeni kereset elutasítását.

A II. rendű alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérve előadta, hogy a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján a kikötés csak akkor tisztességtelen, ha bizonyítható, hogy az a fogyasztónak hátrányt okoz vagy okozhat. A bizonyítási teher megfordításával összefüggésben a támadott kikötést össze kell vetni a Vht. szabályaival és tekintetbe kell venni, hogy a hitelező a Hpt. alapján nyújt pénzügyi szolgáltatást, és annak kógens előírása alapján köteles nyilvántartásokat vezetni, elszámolásokat készíteni és azt az adós rendelkezésére bocsátani és annak vitatása, elmulasztás esetén a kimutatást mindkét fél által elfogadottnak kell tekinteni. A támadott kikötés nem tér el a Hpt. irányadó rendelkezéseitől és azt a Ptk. 207. § (4) bekezdésével összhangban nem lehet oly kiterjesztő módon értelmezni, hogy az adós vitatással kapcsolatos törvényi jogáról való lemondást tartalmazza, tehát tisztességtelensége sem állapítható meg. A hitelező közvetlen végrehajtási joga a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés megfelelő pontjaiból és a közjegyzői tanúsítványból következik, nem pedig a támadott kikötésből. Vitatta, hogy a fogyasztóval szerződő felet kizárólagosan jogosítaná fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg I. és II. rendű alperesnek fejenként 60.000,- Ft perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett 72.000,- Ft kereseti illetéket az Állam viseli.

Határozata indokolásában mindenekelőtt kifejtette, hogy a per folyamán II. rendű alperesként perbe lépő bank 2016. november 1-jei hatállyal a Hpt. 17/A. §-a szerinti szerződéses állomány átruházás útján lett az I. rendű alperesi hitelező jogutóda. A felperesnek az I. rendű alperes vonatkozásában megszűnt a keresethatósága, ezért a vele szembeni kereset ez okból elutasítandó volt.

A 93/13/EGK irányelv 3. Cikk (3) bekezdésére figyelemmel kifejtette, hogy a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének b) pontja úgy értelmezendő, hogy az a feltétel minősül tisztességtelennek, mely kizárólag a hitelezőt jogosítja fel annak megállapítására, hogy a hitelező teljesítése szerződésszerű-e. A jogszabály így megállapított tartalma tehát nem tartalmazza a felperes által állított előírást, ezért ennek alapján a támadott rendelkezés eleve nem minősülhet tisztességtelennek. Azt maga a felperes sem állította, hogy a b) pont alapján a támadott kikötés az elsőfokú bíróság által megállapított tartalmat hordozva lenne tisztességtelen. A bíróság e körben figyelembe vette a Gfv.VII.30.700/2017/6.számú kúriai határozatban rögzített álláspontot is.

A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének j) pontja kapcsán kiemelte, hogy tartozáselismerésről a támadott kikötések vonatkozásában nem lehet szó.

A bizonyítási teher szabályát a Pp. 164. § (1) bekezdése tartalmazza, ez peren kívüli esetben is irányadó.

A felek kölcsönszerződést kötöttek egymással, ez alapján a hitelező köteles meghatározott pénzüsszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. E jogviszony vonatkozásában - akár perben, akár peren kívül - a Ptk. és a Pp. fenti szabályai alapul vételével megállapítható, ha az adós tagadja a kölcsön átvételét, a hitelező

köteles a kölcsön nyújtását és elfogadását bizonyítani. Ugyanígy, ha a hitelező tagadja az adós törlesztését (akár a teljes, akár a részösszegre), az adós köteles a törlesztés teljesítését bizonyítani, míg a hitelezőt terheli annak bizonyítása, hogy a kapott összeget szerződésszerűen (költségre, kamatra, tőkére) számolta el.

A keresettel támadott kikötés a tartalmából következően a törlesztés elszámolására vonatkozó bizonyítási terhet nem változtatja meg, tehát a felmondási ok bizonyítása továbbra is a hitelezőt terheli.

A Pp. 369. § a) és b) pontja alapján indított perben az adóst ugyanannak a bizonyítása terheli, mint ami a fentebb kifejtettek szerint és ez esetben is a hitelezőt terheli annak bizonyítása, hogy az adós teljesítését a szerződésnek megfelelően számolta el. Ugyanígy a követelés érvényes létre nem jöttére vonatkozó bizonyítási teher is a Ptk.-nak és a Pp. általános szabályainak megfelelően alakul.

A támadott kikötések a bizonyítási kötelezettséget tehát nem érintik. Az elsőfokú bíróság utalt a Kúria Gfv.VII.30.700/2017/6. sorszámú ítéletében és az EBH 2018.G.1. számon közzétett gazdasági elvi határozatban kifejtettekre is.

A Kormányrendelet 2. § d) pontja vonatkozásában kiemelte, hogy a támadott feltétel nem tartalmaz egyoldalú szerződésmódosítási kikötést, az adós tartozásának összegéről való hitelezői állásfoglalás nem módosítja a szerződést.

Rámutatott arra a törvényszék, hogy a perben támadott szerződésben a Hpt. 51. § (1) bekezdésének értelmében állapodtak meg úgy a felek, hogy a szerződésben meghatározott feltételek fennállta esetén a hitelező közjegyzőhöz fordulhat a szerződés szerinti adatok felhasználásával, ily módon tehát nem állapítható meg, hogy a kikötés jogszabályba ütközően semmis - banktitkot sértő - lenne.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemnek helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A Pp. 221. § /3/ bekezdésében foglalt indokolási kötelezettség elmulasztásában jelölte meg a hatályon kívül helyezés indokát. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása formális, az érvénytelenséget illetően egymondatos indokolása van, a felperes érvénytelenségre vonatkozó állításainak tételes cáfolatát jogszabályi hivatkozással is alátámasztottan ténylegesen nem tartalmazza.

A Kormányrendelet 1. § /1/ bekezdés j./ pontjára alapított érvelése körében kifejtette, hogy a rendelkezés megfordítja a bizonyítási terhet, ugyanis amennyiben az adós nem ért egyet a bank tartozás nyilvántartásában foglaltakkal, úgy már az adósra kell bizonyítania, hogy nem annyi a tartozása, mint amit a bank nyilvántart. A felperes lemondott arról a lehetőségről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja az I.r. alperes által meghatározott tartozása összegét. A hitelező tehát jogosult a saját nyilvántartásai révén meghatározni a követelése összegét és azt közjegyző előtt közokiratba foglaltatni. A közokiratot pedig a szerződéskötéskor hatályos Vht. 21. § /1/ bekezdése alapján végrehajtási záradékkal lehet ellátni. Ennek az a következménye, hogy a felperes az ily módon ellene indított végrehajtási eljárást megszüntetni, illetve korlátozni csak végrehajtás megszüntetése, illetőleg korlátozása iránti per útján tudja akkor, ha a Pp. 164. § /1/ bekezdése alapján bizonyítja a Pp. 369. § b./ pontjában foglaltakat. A felperes ellen a tartozás megfizetése iránt indított perben a bizonyítás főszabályaként az I.r. alperest terhelne a követelés pontos összegének bizonyítása, a kikötés folytán azonban a bizonyítási teher a felperes terhére fordul.

Mivel a kikötés kizárólag az I.r. alperesi nyilvántartást tekinti hitelesnek, ezáltal feljogosítja az I.r. alperest arra, hogy kizárólag a saját nyilvántartásai alapján állapítsa meg, hogy a felperes teljesítését szerződésszerűnek fogadja-e el. Ennél fogva a Kormányrendelet 1. § /1/ bekezdés b./ pontjába is ütközik a rendelkezés.

Egyúttal a kikötés alkalmas arra, hogy joghatását tekintve - ha a Ptk. 242. § szerinti feltételeknek

nem is felel meg - tartozást elismerő nyilatkozattal azonos megítélés alá essen.

Hivatkozott az EUB C-415/11.számú „AZIZ” ítéletében kifejtettekre, hangsúlyozva, hogy a szerződési feltétel tartalma a nemzeti jog diszpozitív szabályához képest a fogyasztót kedvezőtlenebb jogi helyzetbe hozza, a jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét korlátozza, a bank részére viszont megkönnyíti. Sérti tehát a Korm. rendelet 1.§ /1/ bekezdés i.) pontjának rendelkezését.

Kifejtette, hogy a szerződés nem került közjegyzői okiratba foglalásra, így a záradékolás Vht. 23/C. § szerinti lehetőségét a támadott rendelkezés nyithatja meg.

Hivatkozása szerint a közjegyzői tanúsítvány a közjegyző saját hatáskörében való eljárása eredményeként megállapított tényeket tanúsító okirat. Tartalmilag nem azonos azzal az okirati tartalommal, amikor az alperes nyilatkozatát foglalja okiratba, mivel annak kiállításához az alperes nyilvántartásaiba, könyveibe, számlavezetési dokumentációiba kell betekintenie. Ezek az adatok banktitok alá tartoznak, amelyek alól a közjegyzőnek nincs törvényes felmentése, ezért a Hpt. 51.§ (1) bekezdés b) pontjába ütközik.

A Hpt. 51.§ (1) bekezdés c) pontja kizárólag a lejárt követelés érvényesítése esetére biztosítja az adatok kiadását. Ehhez képest a támadott szerződéses rendelkezés a mindenkor fennálló kölcsön és járulék tartozás kifejezést használja.

Az alperes banktitkot sértő szerződéses rendelkezése jogszabályba ütközik, fogyasztói szerződés lévén pedig tisztességtelen, ezért semmis.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyására irányult. Az elsőfokú eljárásban előadott álláspontjukat fenntartották.

Kiemelték, hogy a támadott kikötés kiállja az EUB által (a C-415/11.sz. ún. Aziz ítéletben) kidolgozott, kötelezően alkalmazandó „tisztességtelenségi teszt” próbáját, és ténylegesen nem alkalmas a felek közötti egyensúly fogyasztó hátrányára történő megbontására.

A Kormányrendelet 1.§.(1) bekezdés b) pontja a fogyasztóval szerződő fél saját teljesítésének és nem a fogyasztó teljesítésének értékelésére vonatkozik (Győri Ítéltábla Pf. IV.20.018/2017/7/I.).

A Kormányrendelet 1.§. (1) bekezdése j) pontját sem sérti a vitatott rendelkezés, mert nem áll összefüggésben a közvetlen végrehajthatósággal és a tartozás összegszerűségére vonatkozó bizonyítási teherrel.

Az azonnali végrehajtás joga a Vht.23/C.§ (1) bekezdése feltételei teljesítéséből, a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződésből és tanúsítványból, nem pedig a kölcsönszerződés vitatott pontjából ered.

A Kormányrendelet 1.§. (1) bekezdése a) pontját sem sérti a vitatott kikötés, mert nem tartalmaz a szerződés bármely feltételének értelmezésére feljogosító rendelkezést.

A Kúria 1/2018. számú gazdasági elvi határozatára utalással kifejtették, hogy a kikötés nem tartalmaz tartozáselismerő nyilatkozatot.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítéltábla mindenekelőtt rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság a döntését a Pp. 213. §. (1) bekezdésben foglalt keretek között hozta meg, a Pp. 221. §. (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének - a felperesi fellebbezésben foglaltakkal szemben - eleget tett, ítélete indokairól a szükséges mértékben és részletességgel számot adott. Ezen túlmenően sem állapítható meg a törvényszék eljárását tekintve olyan eljárási szabálysértés, mely az elsőfokú eljárás megismétlésére indokot adna, ekként a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelem nem alapos.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak az I.r. alperessel szembeni keresetet elutasító döntésével és annak - a jogutódlás miatt az I.r. alperes passzív perbeli legitimációjának hiányára alapított - indokaival maradéktalanul egyetértett, azok szükségtelen megismétlését mellőzi.

Atekintetben is osztotta az ítéltábla a törvényszék jogi álláspontját, hogy a támadott szerződési feltétel - egyetértve a Kúria 1/2018. számú Gazdasági Elvi Határozatában kifejtettekkel - nem ütközik a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet 1. §. (1) bekezdés j.) pontjába, továbbá az a.), b.) és i.), a 2. § d.) pontjába és a Hpt. 51. (1) bekezdésébe sem.

Az ítéltábla érveinek lényege a következő:

1) Az adósok rendszeres tájékoztatást kaptak a tartozás nyilvántartott összegéről, ha a tájékoztatásban foglaltakat vitatták, részletes elszámolást kérhettek, akár a végrehajtás megindulását követően is.

A jelen ügyben is alkalmazandó 1996. évi CXII. tv. (Hpt.) 206. § (1) és (2) bekezdése előírta, hogy folyamatos szerződések esetében a pénzügyi intézmény köteles az ügyfél részére legalább évente egy alkalommal, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást (kivonat) küldeni, a számláról megküldött kimutatást - az üzletszabályzat vagy szerződés eltérő rendelkezése hiányában - elfogadottnak kell tekinteni, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított hatvan napon belül írásban nem emelt kifogást; ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét.

A „elfogadottnak kell tekinteni” e jogszabályban sem értelmezhető egyfajta „biankó tartozás-elismerésként”, erre utal az a záró fordulat, hogy „ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét”.

A fél nyilatkozatához - amint arról a Legfelsőbb Bíróság az EBH2000. 309. sz. alatt közzétett határozatában egyértelműen állást foglalt - a tartozáselismerés jogkövetkezményei akkor fűződhetnek, ha a tartozás elismerése magyarázatot nem igénylő módon, kifejezetten és félreérthetetlenül történik. Ennek az elvárásnak csak az olyan tartozáselismerő nyilatkozat felel meg, amelyet már fennálló, összegszerűen meghatározott követelés tekintetében tettek meg. A per tárgyát képező szerződéses rendelkezés viszont ilyennek nem tekinthető, e kikötés esetében ezért nem érvényesülnek a tartozáselismerés Ptk. 242. § szerinti joghatásai (Kúria 1/2018. számú Gazdasági Elvi Határozata).

A követelésnek tehát a hitelező általi peres eljárás útján való érvényesítése esetén is a pénzügyi intézményt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek keretében milyen összegű kölcsönt, milyen feltételek mellett folyósított az adós, az adós mennyit teljesített, s ennek eredményeképpen mekkora az adós tartozása.

A pénzügyi intézmény ezirányú tényállításai azonban nyilvánvalóan a saját, s a fentiek szerint a legalább évenként a fogyasztó számára is közölt nyilvántartásán alapulnak. A fentiek adós általi vitatása esetén a pénzügyi intézménynek az alapul szolgáló nyilvántartások elszámolási elveit, módszerét, adatait be kell mutatnia, le kell vezetnie. Amennyiben az adós ezek után azt állítja, hogy a pénzügyi intézmény elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg hibás a számítása, vagy azt állítja, hogy a banki nyilvántartásban szereplő adatokkal szemben a részéről nagyobb összegű teljesítésre került sor, úgy ezen állításait a Pp. 164. §. (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, tehát a bizonyítás általános szabályainak megfelelően már neki kell bizonyítania.

A bizonyítás fentiek szerinti menetét a perben támadott rendelkezés tehát nem befolyásolja.

2) A Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdése j) pontjával kapcsolatosan a tisztességtelen az lenne, ha a pénzügyi intézmények nélkül hártaná át a bizonyítási terhet a fogyasztóra. A végrehajtási záradékolás esetén valóban a hitelező közlése a záradékolás alapja a tartozás összegéről, de vita esetén ez nem több, mint a hitelező nyilatkozata. Tehát e perben sem az általános szerződési feltétel vitatott rendelkezése, hanem a közokirat záradékolhatóságának törvényi konstrukciója fordítja meg a bizonyítási terhet.

Abban az esetben, ha a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozat alapján, annak végrehajtási záradékkal való ellátásával megindított végrehajtási eljárás van folyamatban, úgy az adós a Pp. 369. §-ában foglalt tényekre hivatkozással végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti pert kezdeményezhet, s ennek során a per alapjául szolgáló tényállításai bizonyítására a Pp. 164. §. (1) bekezdése értelmében ugyancsak az adós köteles.

A támadott rendelkezés nem biztosít több jogosultságot a pénzügyi intézménynek és nem ró többletterhet a fogyasztóra annál, mint ami a Pp. okirati bizonyításra irányuló, továbbá a bizonyítási terhet és kötelezettséget meghatározó (Pp. 164. §.) rendelkezéseiből, illetve a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátását, ekként a végrehajtásnak a peres út igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tevő jogszabályi rendelkezésekből egyébként fakad.

A kikötés a Ptk. 209. §. (5) bekezdés második fordulata alapján nem minősülhet tisztességtelennek, hiszen a fenti jogszabályi előírásoknak megfelelően határozták meg.

A rendelkezés olyan jogszabályi előírásoknak megfelelően került meghatározásra, melyek összhangban vannak a végrehajtás közjegyzői okirat záradékolás útján való elrendelésének jogszabályi lehetőségével, tehát azzal a jogintézménnyel, amely az Alkotmánybíróság ide vonatkozó határozata értelmében nem alkotmányellenes, a szabályozás nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot (1423/B/2010. AB határozat, 1245/B/2011. AB határozat), s amely az Európai Bíróság C-32/14. számú ügyben hozott határozata szerint nem összeegyeztethetetlen a 93/13. EGK irányelv fogyasztóvédelmi követelményeivel.

Hangsúlyozza az ítélőtábla, hogy a fellebbezés ezirányú - téves - hivatkozásával szemben a szerződések közjegyzői okiratba foglalása megtörtént. A közvetlen végrehajthatóság lehetőségét pedig nem a támadott szerződési rendelkezés, hanem a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés teremti meg.

3) Ugyancsak a fentebb kifejtettek irányadóak akkor, amikor nem perben kerül sor a vitára.

A végrehajtás megszüntetése (korlátozása) iránti per megindítását megelőzően (Vht.41.§ (5) bekezdés) a Vht.41.§ (1) bekezdése alapján ugyancsak az adósra kell okirattal valószínűsíteni, hogy a követelést teljesítette, vagy az egyéb módon szűnt meg. A bizonyítási terhet kapcsán a Vht. 9.§ -a utaló rendelkezése folytán - a fentiekhez hasonló tartalommal - a Pp.164.§ (1) bekezdése az irányadó. Ha a fogyasztó kérelme alapján indul a Pénzügyi Békéltető Testület eljárása, úgy a 2013. évi CXIII. törvény 104.§ (2) bekezdés c/ pontja értelmében a fogyasztónak nemcsak álláspontja rövid leírását kell előterjesztenie, hanem köteles az azt alátámasztó tényeket és bizonyítékokat is szolgáltatni, illetve a törvény 104.§-a (3) bekezdése értelmében csatolnia kell azt az okiratot, illetve annak másolatát is, melynek tartalmára bizonyítékként hivatkozik.

4) A 1-3) pontban kifejtettekből adódóan - a jogszabályi rendelkezések által megszabott keretekhez képest - a per tárgyát képező rendelkezés nem korlátozza a fogyasztó igényérvényesítési lehetőségét, így a Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdése i) pontja alapján sem minősül tisztességtelennek.

5) A Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdés a) pontja azt a szerződési kikötést minősíti tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő felet (azaz a perbeli esetben az alperesi pénzintézetet) egyoldalúan jogosítja fel a szerződés bármely feltételének értelmezésére.

A per tárgyát képező szerződéses rendelkezés a szerződés értelmezésével kapcsolatos tartalommal nem bír, a szerződés értelmezése körében sem jogok, sem kötelezettségek szabályozására nem irányul, így a Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdés a) pontja alapján sem minősíthető tisztességtelennek.

6) A Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdés b) pontja az olyan tartalmú szerződési kikötést minősíti tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő fél (azaz a perbeli esetben az alperesi pénzintézet) részére a saját teljesítése szerződésszerűségének megítélésére, megállapítására biztosít kizárólagos jogosultságot.

A rendelkezés tehát nem a felek azon jogát kívánja korlátozni, hogy a velük szerződő fél teljesítésének szerződésszerűségét megítéljék.

Az a hivatkozás, hogy a kifogásolt rendelkezés szerint a hitelező dönt az adós szerződésszerű teljesítéséről, a kifejtettek értelmében - tartalmánál fogva - nem alkalmas a fenti jogszabályi előírásban foglalt semmisségi ok megalapozására.

7) Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy a per tárgyát képező kikötés nem tartalmaz egyoldalú szerződésmódosítási kikötést, így a felperes keresete a Kormányrendelet 2.§ d) pontja alapján sem megalapozott.

8) Az ítéletábra osztotta a törvényszék azon ítéleti álláspontját, hogy *a támadott rendelkezés jogszabályba ütköző (banktitkot sértő) jellege sem állapítható meg.*

Kiemeli, hogy a kifogásolt feltétel még csak utalást sem tartalmaz arra, hogy a banktitoknak minősülő adatok lejárat hiányában és az adós hozzájárulása nélkül is kiadásra kerülhetnek harmadik személy részére. Az adatok a Hpt. 51.§ c) pontja értelmében pedig a lejárt követelés érvényesítéséhez átadhatóak harmadik személynek. (Győri Ítéletábra Pf.II.20.095/2017/5.).

A kifejtettek tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján köteles megfizetni az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint megállapított 30.000,- Ft + ÁFA összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget. A feljegyzett fellebbezési illetéket a felperes helyett a részleges - az illetékre kiterjedő - személyes költségmentességre figyelemmel a 6/1986 (VI.26) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a alapján az állam viseli.

Győr, 2019. január 10.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró